

λεὺς τῶν Οὐρανῶν τοῦ ἐδίωξε, διότι ἐγεύθησαν τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, καθόσον δι' αὐτὸ τοῦτο ἴσα ἴσα τοὺς ἐπλάσεν ἑτεροφύλλους, πρὸς τὸ αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε κτλ.» ὡς ἀναφέρει ἡ Γραφή, τοῦ ἀνθρωπίνου γένους;

Ἀκούσατε λοιπὸν τὴν κυρίως αἰτίαν τοῦ ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐξοστρακισμοῦ τῶν πρώτων πάππων μας.

Ἄμα ὁ Ἀδὰμ ἰάθη ἀπὸ τὴν ἐγχείρησιν — καὶ ἰάθη, ὡς ἐννοεῖτε, ταχέως—εἶδε τὴν Εὐάν, ἣτις τὸν ἀντίκρουσεν ἐπίσης. Γυμνοὶ δ' ὄντες ἀμφοτέροι ἤρχισαν νὰ ἀμοιβαίωθαι μὴ ζῶσι τὰ μέλη των — τὴν κεφαλὴν, τὸν λαιμὸν, τοὺς βραχίονας, τὰ στήθη, κνήμας καὶ λοιπά.

— Πόσον ὠραῖος εἶσαι Ἀδὰμ, τῷ λέγει ἡ Εὐά, ὅποια συμμετρία καὶ κανονικότης. Ἔχεις σὺ μύστακας καὶ γένειον, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἄ, εἶσαι ὠραιότερος ἐμοῦ.

— Οὐχί· ἀπήντησεν ὁ Ἀδὰμ, σὺ Εὐά εἶσαι πολυτιμότερα, διότι εἶσαι ἀπὸ κόκκαλον, ἔχεις χεῖλη κοράλλινα καὶ μακρὰν ὠραίαν καὶ πυκνὴν κόμην· ἔχεις στήθος διάφορον ἐμοῦ, θελκτικώτατον, ἔχεις τέλος πάντων τὴν ὠραιότητα διαβόλου.

Καὶ ἔκτοτε τὸ λεγόμενον διὰ πάντων ἕκτακτον καλλονήν: — elle a la beauté du diable—ἔχει διαβολικὴν ὠραιότητα.

Ἡ Εὐά, ἣτις ἀπέδωκε ὅτι ἠρθάνθη ἐν τῇ πιεσθείσῃ καρδίᾳ της, ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ Ἀδὰμ, εἰς ἀπλὴν περιέργειαν, ἔδραμε πάραυτα πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ διαβόλου, — ὅστις, κατὰ τὴν Γραφήν, εἶχε σχῆμα ὄφως, — ὅπως τὸν ἔδῃ.

Τὸν εὖρε καθήμενον ἐντὸς εὐώδους σκιάδος τῆς μαγίσσης Κίρκης καὶ ἀπέναντι καταρράκτου, οὐτινος τὰ πίπτοντα μετὰ τέρποντος μουμουρισμοῦ, ἐντὸς διαυγοῦς λίμνης, βύδατα ἐχρύσιζον αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ δύνοντος Ἡλίου.

Ἐπήρχετο νύξ — ἡ νύξ, τῆς συλλήψεως τοῦ δολοφόνου Κάιν.

Ἡ Εὐά ἐστάθη καὶ ἐθαύμασε πρὸς στιγμὴν τὸν ὁμοῖόν της. Κατόπιν μειδιῶσα τὸν ἐπλησίασε καὶ ἀνοίχασα μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν τῷ ἀπέτεινεν πλείστας ὄσας ἐρωτήσεις σχετικὰς, μείνασα κατενθουσιασμένη ἐκ τῶν εὐγλώττων ἀπαντήσεων του. Οὕτω δὲ καθιερώθη φιλικὴ αἰσθηματικὴ μεταξύ των καὶ διήρχοντο, ὁσάκις εὕρισκον εὐκαιρίαν, μαζὺ τὰς ὥρας των. Ἡ Εὐά μάλιστα, ἅμα ἐβεβαιώθη, ὅτι καὶ ὁ ὄφις κατὰ σύμπτωσιν ἦτον, ὡς αὐτῇ, κόκκαλένιος, τὸν ἐπρότιμα μᾶλλον τοῦ χωματένιου Ἀδὰμ.

Τὸ ἀποτέλεσμα γνωστόν· τὸ ὑπεδείξαμεν μάλιστα. Ἐγεννήθη ἐκ τῆς συναναστροφῆς ὁ Κάιν, ὅστις, ὡς ἐννοεῖτε, δὲν ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀδὰμ, ἀλλὰ τοῦ Διαβόλου καὶ ὅστις, ὡς διαβολάνθρωπος ἐφόνευσεν τὸν γνήσιον υἱὸν τοῦ Ἀδὰμ καὶ ὁμομήτριόν του Ἄβελ, θανόντα ἴσως ἄγαμον. Ὡς ἐκ τούτου μάλιστα ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι εἴμεθα μὲν γνήσια τέκνα τῆς μητρὸς Εὐάς, ἀλλ' οὐχί καὶ τοῦ πατρὸς Ἀδὰμ. Ἰτωσ εἴμεθα τοῦ Διαβόλου.

Καὶ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι ἐπὶ τῇ ἀμφιβολίᾳ ταύτῃ περὶ τῆς γνησιότητος τῶν τέκνων καὶ τῇ ἀπειρίᾳ τῶν σχεδὸν ἀνυπερδλήτων δυσκολιῶν, φοβερῶν στενοχωριῶν καὶ τόσων ἄλλων πικριῶν τοῦ γάμου, στηριζόμενοι οἱ μηδενισταὶ ἐπιδιώκουσι, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν κατάργησιν αὐτοῦ, θέλοντες νὰ ἐγκαταστήσωσι τὴν γυναῖκα ἀπολύτως ἐλευθέραν καὶ μόνην ὑπεύθυνον διὰ τὰ τέκνα, λαμβάνοντα καὶ ἐξ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον, τὸν δὲ ἄνδρα ἀπλοῦν φυσικὴν ἐργάτην κτλ. ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη οὐδεμία πίεσις. Καὶ ἐν τούτοις— ἂν καὶ δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐλεύθερος, ὡς ὁ ἄηρ, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχη οὐδεμίαν πίεσιν, οὐχ ἦττον ὁ ζυγὸς τοῦ γάμου διὰ τὸν πολίτην καὶ τῆς Διοι-

κήσεως διὰ τὴν πόλιν, ἂν καὶ εἰσὶ πίεσεις καὶ κακά, εἶνε κακὰ ἀναπόφευκτα καὶ ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν τῆς τοῦ οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας, διότι ἄλλως, καταργουμένων, θὰ ἀποσυντεθῶσιν αἱ κοινωνίαι ἐντὸς δύο γενεῶν καὶ θὰ ἐπανέλθῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν πρώτην ἀγρίαν κατάστασιν. Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον.

Ὁ Θεὸς ἰδὼν, ὅτι τὸ εὐνοϊκὸν του ζῶον ἔχει κρυφομιλήματα καὶ σχέσεις σφικτὰς μετὰ τοῦ διαβόλου.

— Μὰ αὐτοὶ εἶνε, εἶπε, ἐπικινδυνωδέστεροι τῶν μεγαθηρίων.

Καὶ ἐν τῇ ἀγανακτήσει του ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ποιητῆς τῶν ὄλων, ἀπηγόρευσε εἰς τὸν διάβολον—κτίσαντα ἔκτοτε μὲ κτίστας Λαγγαδινοὺς τὸ παλάτιον τῆς Κολάσεως—πάραυτα τὴν ἐν Παραδείσῳ εἰσοδὸν του, θέσας θερμῶν ἄγγελον κρατοῦντα πυρίνην ῥομφαίαν, ἂν ἀντικατέστησε διὰ τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἅμα τῇ σταυρώσει των, κρατούντων εἰς χεῖρας των τὸν σταυρὸν καὶ τὰ ἐπιμήκη καὶ χονδροστρόγγυλα κλειδιά των, δυνάμενα νὰ τσακίσωσι τὸν ἀνθρωποποιὸν διαβολοῦσιν. Συνάμα ἐδίωξε καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν παράδεισον, καὶ τὸ ἀνάκτορον του κρατήσας εἰς τὴν αὐλήν του μόνον ζῶα ὡς λαὸν του καὶ αὐλικούς, ὅπερ κατ' ἀπομίμησιν ἔπραξαν καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλεῖς. Ἀλλὰ συγχρόνως διὰ νὰ ἦνε καὶ ἀσφαλὴς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῷ ἔδωκε λογικόν, δηλαδὴ διαρκῆ ἀνησυχίαν.

Καὶ ἔκτοτε οἱ ἄνθρωποι—ὡς λογικοὶ—ἀσχολούμενοι διὰρκῶς εἰς πᾶν ἀνόητον καὶ βλαβερὸν, εἰς ἀλληλομαχίας καὶ καταστροφὰς ἐλησμόνησαν τὸν Θεὸν καὶ πᾶν κατὰ διαβόλου.

W.

Ἴδου λοιπὸν τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς κοσμογονίας, ἐπειδὴ δύναται τις νὰ εἴπῃ.

— Πολὺ καλὰ, ἔστω διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὁ ποιητῆς Κόκκος εἰς τὸ ἀριστούργημά του ἀναφέρει καὶ πῶς παρήχθησαν καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα. Εἶσαι σύμφωνος λοιπὸν μὲ τὸν ποιητὴν ὡς πρὸς τοῦτο τοῦλάχιστον;

— Ὅχι καὶ εἰς τοῦτο δὲν εἶμαι σύμφωνος καὶ ἀπαντῶ ὅτι τὰ ζῶα ἔτεξεν ἡ γῆ, καθὼς τὰ φυτὰ, συζευχθεῖσα μὲ τὸν Ἡλιον, ὅπως ὁ Ἀδὰμ μὲ τὴν Εὐάν.

— Ἄμ τώρα διατί δὲν τίκτει θὰ μ' ἐρωτήσετε ἴσως;

— Δὲν ἐννοεῖτε εὐλογημένοι, διατί δὲν τίκτει πλέον; Ἐπιμένετε καλὰ καὶ σώνει νὰ σᾶς τὸ εἶπω; ναι, ἀλλὰ περὶ φραστικῶς. Ἡ γῆ ἐγήρασε πλέον... Ἀπεξήρανθη.

Φαλέξ.

Τὸ «Μὴ Χάνεσαι» δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὸν ἀγαπητὸν Φαλέξ τὴν ἀναδημοσίευσιν τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Δ. Ι. Κόκκου ἢ Κοσμογονία, ὅπερ ἐδημοσίευσεν καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ φύλλον τῆς 9 Ἀπριλίου καὶ τὸ ὅποιον τοσοῦτον ἐπήνεθῃ τότε. Ἴδου αὐτό.

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ.

Μὲ μαχμουρλοῦκι ἐσηκώθηκε μιὰ μέρα
Ἄπ' τὸ κρεβάτι τ' ὁ Θεὸς μας χολιασμένος.
Τότε δὲν εἶχ' ὁ κόσμος οὔτε μία σφαῖρα
Καὶ ἦταν ὅλος χάος καὶ σκοτεινισμένος.
Καὶ μέσα εἰς αὐτὴ τὴν ἄβυσσο . . . κομμάτι
Μονάχα τοῦ Θεοῦ μας ἐβλεπε τὸ μάτι.

Ἄ! εἶπε καὶ ἐχασμοῦρήθηκε ὁ γέρος
 Τόση κανεὶς μεγάλη αὔπνια νάχη!
 Δὲν μπόρεσα νὰ ἡσυχάσω σ' ἓνα μέρος
 Κι' ὅλη τὴ νύχτα εἶχα πόνους σ' τὸ στομάχι.
 Ὅμως νὰ ποῦμε, λέει, καὶ τὴν μαύρη ἀλήθεια
 Ἐνήστευα . . . καὶ ἐπαράφαγα βεβίθια.

Ἄς εἶναι . . . εἶπε κ' ἔτριψε τὰ δυὼ του μάτια.
 Ὑστερα ἔντυθη, ἐκάθησε ἴσ τὸν καναπέ του
 Κι' ἀνάμεσα εἰς τὰ οὐράνια παλάτια
 Ἐτοίμασε σὲ λίγο καὶ τὸν ναργιλέ του
 Κ' ἐτράβηξε ἐκεῖ κοντά του μιὰ μποτίλια
 Ἀπὸ βράκι γιομάτι εἴσαμε τὰ χεῖλια.

Τώρα . . . ἄς πιούμε, λέει, μία ἀπὸ τοῦτο,
 Νὰ φύγουν ἡ χολαὶς νὰ πάνε παρακάτω
 Εἶπ' ὁ Θεὸς καὶ σ' ἓνα μοναχὰ μινουτο
 Εὐρέθη ὀλόκληρη ἡ μπουκάλα ὡς τὸν πάτο.
 Καὶ ἔσυρε κοντά του ἄλλη μιὰ ἀκόμα
 Γιὰ νὰ δροσίση, πάλι τ' ἀγίό του στόμα.

Ἄρχισ' ὁ Πλάστης νὰ σκοτίζεται κομμάτι
 Καὶ νάρχεται σ' τὸ κέρι δίχως νὰ τὸ νοιώθῃ.
 Πάλι ἀπλώνει σ' τὴν μποτίλια τὴ γιομάτη
 Κι' οὔτε σταλαγματιὰ ἀπὸ μέσα δὲν ἐσώθῃ.
 Ἐσχάει τώρα καὶ τοῦ ναργιλέ του τὸ μαρκοῦτσι
 Καὶ μὰ τὴν πίστι μου δὲν ἐνοιώθε κουκούτσι.

Μέσα σ' αὐτό του ὁ Θεὸς μας τὸ μεθύσι
 Παίρνει ἓνα γιὰρὲ μὲ τὴ γλυκερὰ φωνή του
 Ἐφώνω : ἄς φέξῃ ἀκούγεται νὰ ξεφωνήσῃ
 Κι' εὐθὺς ἔγινε φῶς κατὰ τὴ θέλησί του.
 Ὑστερα ἓνα κάρβουν' ἀναμμένο παίρνει
 Καὶ εἰς τὸν ναργιλέ του τρέμοντας τὸ φέρνει.

Ῥουφάει ἀκόμα μιὰ χιλιάρικη μποτίλια
 Καὶ φῆρρρ...τραβάει μιὰ ἀπὸ τὸν ναργιλέ του...
 Χιλιάδες σπίθαις . . . γίνηκαν ἀστέρις χίλια
 Καὶ πάλι ξαναπαίρνει ὁ Πλάστης τὸ γιὰρὲ του.
 Καὶ μέσα σ' τὸ γλυκὸ τραγοῦδι ὅπου χύνει
Θάλασσα τώρα, λέει, **θάλασσα** ἄς γίνῃ.

Κ' ἔγιν' ἡ θάλασσα γεμάτη ἀπὸ ψάρια
 Κ' ἔβλεπε εἰς τὰ στήθη της σὰ σὲ καθρέφτη
 Τοῦ οὐρανοῦ ν' ἀστράφτουν τὰ μαργαριτάρια
 Κι' αὐτὸς ἀπάνω της σὰν ἔραστής νὰ πέφτῃ.
 Κ' ἐπλαστ' αὐτὸ τὸ τόσον εὐμορφο ζευγάρι
 Χωρὶς νὰ παρ' ὁ Πλάστης ἔμνας δὶόλου χαμπάρι.

Ἦτανε τώρα ὁ κόσμος ἓνα περιβόλι
 Καὶ εἶπε ὁ Θεὸς σ' τὸ τόσο του μεθύσι
 Τοῦ οὐρανοῦ μ' οἱ φωτοστολισμένοι θόλοι
 Κι' ὁ κόσμος ὅλος ἀπὸ **ζῶα** νὰ γεμίσῃ.
 Καὶ **δένδρα** θέλω καὶ **πετούμενα** ἀκόμα
 Κ' ἔγιναν ὅσα εἶπε τοῦ Θεοῦ τὸ στόμα.

Κι' ἀρχίνησαν μέσα σὲ δάση σκιασμένα
 Νὰ ψάλλουν τὰ πουλιὰ σ' τὸν Πλάστη μας τραγοῦδι.
 Τὰ ζῶα νὰ πηδοῦν ἔμπροστά του φοβισμένα
 Καὶ μυροβόλα νὰ τὸν βραίνουε λουλούδια.
 Καὶ ὅλ' αὐτὰ γεινόντανε μέσα σ' τὴν πλάσι
 Χωρὶς νὰ νοιώθῃ Ἐκείνος ποῦ τὰ εἶχε πλάσει.

Ἐρρίξε τότε ὁ Κτίστης γύρω του ἓνα βλέμμα
 Καὶ σὰν νὰ ἤθελε σὲ κάποιον νὰ μιλήσῃ.
 Ἐπάγωσε σ' τὰ ζῶα τὰ φτωχὰ τὸ αἶμα
 Μὰ δὲν ἤμπόρεσ' ἓνα νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.
 Ἐ! εἶπε θυμωμένος θέλω ἀκόμα ἓνα
 Ποῦ νὰ μιλή . . . νὰ εἶναι **ὅμοιος** μ' ἐμένα.

Γυμνός, ὀλόρθος ὁ Ἄδὰμ ξετσιπωμένος
 — Μὲ φώναζες, τοῦ λέει, Θεὲ, νᾶμαι ἔμπροστά σου.
 — Ἄκουσε, εἶπε ὁ Θεὸς μας βυθισμένος,
 Βλέπεις αὐτὰ τὰ βλέπεις; Εἶν' ὅλα δικά σου.
 Ὅμως, αὐτὴ σου ἡ κατασκευή . . . σημαίνει
 Πῶς πρέπει νάχῃς σύντροφο . . . λοιπὸν **ἄς γένῃ**.

Κ' εὐθὺς γεννιέτ' ἡ Εὐὰ πεταχτὴ, ἀφράτη
 Καὶ πέφτει σ' τοῦ Ἄδὰμ τὴν ἀγκαλιὰ μὲ χάρι.
 Ἄ! καὶ τοῦ Πλάστη μας τὸ κοιμισμένο μάτι
 Θὰ ζήλευε ἂν ἔβλεπε τέτοιο ζευγάρι.
 Ὅμως αὐτὸς δὲν καταλάθενε κουκούτσι
 Κ' ἐκράταγε σ' τὸ χέρ' ἀκόμα τὸ μαρκοῦτσι.

.

Εὐπᾶ ὁ Ἄδὰμ ἀπὸ τῆς Εὐᾶς τὴν ἀγκάλῃ
 Ζητᾷ Θεὸ, ψάχνει παραδείσο νὰ εὕρῃ . . .
 Ἦταν σ' τὴ γῆ... στὴ γῆ!... μὰ ποῖος τὸν εἶχε βάλει;
 Αὐτὸ οὔτ' ὁ Θεὸς μας ἴσως δὲν τὸ ζεῦρει.
 Κ' εἶπε ὁ Ἄδὰμ πικρὰ κυττάζοντας τὴν κτίσι :
Γιὰ μὲ ἦταν' ὄνειρο, γιὰ τὸ Θεὸ μεθύσι.

De Cock.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν *ἀρρικαν*, εὐωδιάζει
 εὐαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν,
 λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ
 αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ ὄπλα τὸν ῥόδιον χρωματισμὸν
 ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρά Κωνσταντίνω **Ὀλυμπίω**, 206, ἐδὸς Ἐρμού.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ EAU DU D^R. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κα-
 τευναρίζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας
 τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητά τῆς κόμης καὶ ἐπι-
 ποδιζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακευτορεῖον Κ. **Ὀλυμπίου** ἐδὸς Ἐρμού 206.